

ותפילין הוא התקשרות הש"י עם ישראל אחר השתדלות דראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך. וכל זה זכו אחר הנס דפורים שנתגלה האור דתורה בתושבע"פ שעי"ז נהפך כל שרשי מעלת ישראל שעי"ז נהפכו כל אור"ה נגדם בפרסום בעיני אמונה. אבל בימי המן ה' רק התחלת התעוררות מעיני אמונה אבל מ"מ בפרסום ה' סתם וע"כ ניתן לכתוב כי ה' הנס עדיין מתלבש בגופנית בעוה"ז כפי מה שה' בפעל אלא שבכח ה' העיקר בעיני התורה. וע"כ נמשל לשחר הבא בסוף הלילה שכבר מתחיל האורה דתושבע"פ. אבל הנס דחטובה שהי' הנלה משמד לבד לא נקבעו אלא להלל ולהודות ולא שום עונג גופני כי לא היתה הלל גופות. והמנוח שב בהדלקת הנר כי זהו עיקר הישועה באור"ה ז' תורה וע"כ לא ניתנה לכתוב כי אין זו התלבשות בלבד גופני בעוה"ז והוא ככל תושבע"פ שא"א רשאי לאומרם בכח. הישועה זו ששאלה קבוע וקיים לדורות ככל קדושת המנים שנשאר באותו זמן לעולם קדושה זו אינה אלא ישועת הנפש והשכל שלא יעמע בחכמת בני נכר שהוא נגד חכמת חכמי ישראל בתושבע"פ. וידוע דיש ז' חכמות והמספר ז' היא אחת כי הכל הוא זה לעונות זה וידוע דכל דבר של קדושה חלוק לז' שנגד ז' ימי השבת ח' שני שמיטה כנוע. אלא שבחלוקת הז' מיני חכמות נבזו המתחכמים ואינו כמ"ש הם סדרם והם חשבו גם חכמת הגיון שהוא שורש החכמה איך לתשוב דבר חכמה ואיך להמציא הקפי הפילוסופים וכל מיני חכמות מכלל ז' חכמות. ובאמת זה חוץ מהם ולמעלה מהם כי היא חס הבנים המולידה כל החכמות ועמה הם ח' ונגד הם ח' ימי חטובה שישאל ילדו מכל אותם חכמת מיטניות לחכמת האמת. והנס ה' רק בז' ימים

וקיבלו. ואז ליהודים היתה אורה זו תורה היינו התחדשות גילוי תושבע"פ דאע"פ שאוכמה היא לבדי השגת הנבואה ונקרא במחשבים היינו לעיני אותו דבר הפרטי שנגלה לבניא שהוא ברור ואין בו ספק משא"כ כשמיני בחכמה יוכל חכם אחר לחלוק עליו וגם השגת הנבואה עליו הוא ברא' ממש. אבל לעיני השגת כלל התורה אלא כלל ישראל חכם עדיף מנביא דסנהדרין נקראים עיני העדה שהם המאירים עיני ישראל ומורים להם הדרך בתורה ה' ולהיות מתגלה האור לכל שיוכל כל א' להשיג בתורה ולהבין מחוכה בכל פרט מעשה זהו רק ע"י תושבע"פ. דע"י נבואה ה' נריך בכל פרט לילך אל הרוואה והוא ה' נריך מראה נבואה חדשה באותו פרט. אבל השגת החכמה היא כוללת בכל פרט ולכל נפש בכל עת וזמן מאחר שמיני מסטורי התורה לא כפי לבד הגופני לבד:

וזר האור שבתורה שנתגלה אחר הנס דהמן וזהו עיקר המבדיל בין ישראל לעמים כי תושבע"פ הוא מה שנובע מלבבות חכמי ישראל ומה שהם מחדשים הוא תורה שלימה. משא"כ מה שחכמי העכו"ם מחדשים אף שיש חכמה באור"ה אין תורה באור"ה (מ"ר איכה פ' ב ט) וא"א להם להמציא דבר חכמה שיהי' ד"ת כלל. וכן יו"ט הוא מה דישראל מקדשי לזמנים וג"כ ניתן רק לישראל יהודש הזה לכס כמ"ש בשמו"ר פ' ט"ו. ואלו הב' הוא מנר פעולתם והו' האתעדל"ת ומילה ותפילין הוא מה שמקדשים אותו הרבה מלמעלה. ומילה הוא שורש החילוק בין ישראל לעמים מתולדה קודם להשתדלותו שהרי נימול לח' דלא ידע כלום ואין הערלה נקרא אלא על שם כמ"ש בנדרים (לא:) ודאפי' ערלי ישראל נקראו מולים והיינו אפי' ערל במיד מ"מ שורשו יהודי ונקרא מהול.

התושב כ"כ כולה ע"פ חכמת יונית כמו שזוהו
נגדס בחרשכ"א חולתו כטודע אלו הי' זה ח"ו
אז הי' כמו במלרים שאלמלי נכנסו לשער
הג' שצטומאה שם לא היו יכולים ללאת ח"ו.
וכן אז אלו הי' התצרות יומים נגדס ח"ו
עד"ז כמו שגברה האפיקורסות בדור אחרון
להמשיך גם התורה לכונת הצליה הי' קשה
ללאת. אבל הגם הי' שהם כפרו בתושב"כ
לגמרי ונשאר הפך על יום א' חטום בתותמו
של כה"ג ענין כה"ג רומן על שורש החכמה
דישראל כי על הכהנים נא' יורו משפטיך וגו'
וגא' וצאת אל הכהנים וגו' שהם עיקר חכמי
ישראל המורים. והכה"ג הוא הגדול והראש
שבהם ומותמו הוא המעיד שלא נעשו בשורש
החכמה עדיין שגשאר נקי' ועי"ז המשיכו אח"כ
ממנה השפע ל' ימי קומת המשכת החכמה
וע"כ הי' הגם ע"כ כהנים. וזהו ענין הפלוגתא
(שבת כא:) דב"ש וצ"ה אי פותח והולך כנגד
פרי החג ידידע דהם נגד ע' אומות וע"כ
מתמעטים והולכים דכל כונתו למעט. וכן
בזה לב"ש שהם מזד מדה"ד והמלוס כטודע
(זח"ג רמא א) דע"כ הם מתמירים בכ"מ כל
הכונה בהדלקת נר חנוכה הוא ללמס עצמינו
ולהבדילנו מחכמת העמים ולמעט וע"כ פותח
והולך. וזהו כנגד ימים הנכנסים כי למעט
חכמת האומות לא חיצפת לן במה שכבר יאלו
ונסתלקו דאין לו עסק עוד עמהם רק עם
אותן שאנו צריכים עדיין לראות לכלקס מחמת.
אבל לצ"ה דהלכה כותי' עיקר הכונה להמשיך
חכמת האמת דתושב"פ בלצבינו ועי"ז אור
האמת ממילא מסתלק החושך והשקר וכלה
מאליו. וע"כ צריך נגד ימים היוצאים דכל
חכמה שכבר השיג צריך לראות לקבעה
ולהשרישה בלבו ומעלין בקודש מאחר שהוא
רומן לחכמת הקודש. וטרע עד"ה דקודש
רומן לחכמה שילאה (זח"ג קטו ז וש"מ)
וחכמה

ימים כי על יום א' הי' לדלק רק אותו יום
ה' דוגמת אס הכנים שבו ועל ידו הי' הגם
על כל שאר הז' ימים ועיקר הגם הי' בו
שטוסף בו שפע להמשיך עוד לז' ימים וזלחו.
ובו הוא עיקר ההבדל בין חכמת ישראל
לחכמת או"ה צענין הסחלת המלאת החכמה
שאלל או"ה גם זה מלבס מתחכמים איך
להמציא חכמות וע"כ הכל הכל. אבל בני
ישראל כל חכמתם הוא מהש"י ומתורתו שהוא
היכוד לכל חכמת תושב"פ וממנה לוקח הכל
והשורש של כל החכמה הוא חכמת הש"י ע"כ
גם התולדות. שממציאים מעצמם דבוק בהשורש
שהוא מהש"י והכל ממנו:

וזה ענין מילה בח' הרומן לשורש היהדות
שבתולדה הוא ג"כ ביום ח' שהוא
רומן לאס הכנים המוליד ז' ימי הצנין שהם
כל מיני השתדלות אדם בין בפעולה בו' ימי
המעשה בין בשביחה ביום השבת. ויום ח'
הוא שורש הצנינה שבלב שממנו חולאות חיים
בכל מיני כחות הנפש המוציאים כל הענינים
לפעל באברים. וצאים צברית חותמו ית'
ביום זה לומר כי שורש התחלת כל כחות אים
הישראלי הוא רק לה' לבדו. וזהו מזד המעשים
שזהו מיד בתולדה הגופנית. וימי חטבה הם
מזד החכמה ידידע דשמן רומן לחכמה בכ"מ
דשמן מחכים כמשו"ל (מנחות פה:) דע"כ
שלא יוצא אחר אשה חכמה לתקוע שהיא הלפא
לשמן. ופך השמן שנמלא מן המוכן הוא שורש
החכמה שהוא אלל ישראל מן המוכן בתושב"כ.
ובזה לא יכלו יונים ליגע לטמאו כי בחכמה
הטובע מלכות בני בתושב"פ יוכלו לטמא
ח"ו כמ"ש (תגינה טו:) על אחר ע"י דמזר
יוני לא פסק מפיו יאל לתרבות רעה והמשיך
חכמתו לחינויות. אבל שורש החכמה בתושב"כ
זה לא היו יכולים לשטות וליגע כלל. אף
דבדורות האחרונים התחכמו לפרש גם
כא

רסיסי לילה

רמ"א דעוהגין לומר זמירות ושבתות בסעודות שמרביין בחנוכה וע"ז הוא סעודת מצוה. כי ט"י הסעודה צבצר ויין דאין שמחה אלא צהם הלכ שמו וע"ז הלכ הישראלי מחזור לומר שירות ושבתות וכמאז"ל (מגילה יב:) דזהו החילוק בין ישראל לעמים דבישראל אוכלים ושותים ושמים ושמים אומרים שירות ומוד הזה הסעודה סעודת מצוה שהיא מביאה להלל ולשבח וזה הי' עיקר קביעות הימים. ודעת אחרונים רס"ל וט"ז וי"א שברמ"א דהסעודות עצמן מצוה דקבעו לשמחה ג"כ וכדבריהם הוא ג"כ בפייט לחנוכה ובת' מהר"י צרונא לנגל עליו צוה. ובאמת בגמ' ודרז"ל לא נמלא זכר קביעות שמחה. אבל נראה דתחלת קביעות הנס דלא ניתן לכתוב היינו שאין לו התלצות בלבוש גופני לא נקבע לשמחת הגוף. אבל אחר שהותר הכתיבה וניתן לכתוב גם נס זה משום עת לעשות לה' כבר יש לו התלצות גופני בעוה"ז. והנס דאין זה עיקר הנס דע"כ כל הגסים שלא נתנו לכתוב לא נשאר מהם קביעות לדורות ואחר החורבן בטלה מגילת תענית (ר"ה יח:). דרך הישועות שנתנו לכתוב היינו שנשאר הישועה קבוע וקיימא בלבוש גופני לא נבטלה אותה ישועה גם אחר החורבן. אבל שאר ישועות דלא נתנו לכתוב אין צהם קביעות עולמי בגלוי בעוה"ז רק חנוכה לבדו דהישועה בו אינה לגופות רק לנפשות והחורבן ביטל ישועות הגופניות מה שבגלוי ולא ישועת השכל הנפשי. וזה נשאר קבוע וקיים בנפשות דבג"י שאף שהעוים אפקורסים בדורות אחרונים למה שהעוים לא יכלו להועיל כלום לבטל ח"ו חושבנ"פ והם אבדו מן העולם והכמת חכמי ישראל נשארה ותשאר קיימת לעולם. וזהו עיקר מה שנשאר קבוע לדורות עולם צרע ישראל מנס דחנוכה. מ"מ הרי הקביעות הי'

ג"כ

וחכמה תהא דחושבנ"פ יונקת ממנה וריץ העלאתה וליך ממדריגה למדריגה מעלה מעלה. וע"כ מוסיק והולך כל פעם במדרגה דגם ימים היוזמים לא יראה מדריגתם וגם חלקם ממנו אדרבא הם עמו כשהולך למדריגה עליונה יותר: **ורפ"י** שעיקר החכמה דבג"י אינו כחכמה אנושית בעיני עוה"ז כחכמת או"ה כלל רק כל חכמתם הוא בהשגת אמיחותו ית' ודרך טבדותו שהוא ידיעת התורה על צוריו. ט"כ עיקר קביעות הימים האלו להודות ולהלל לשמך הגדול שזהו עיקר תכלית מכון הבריאה כולה כל פעל למענהו לקילסו (שח"ט מו' יט). ומזמור של יום השבת אחר יחד ו' ימי הצנין ונהנה בכל מה שעשה ושבת ממלאכתו יום ה' משבת ואומר טוב להודות לה' שזהו תכלית הנעשה והנצרך בכל מע"צ. וזהו עיקר שורש היהדות דנקראים כל ישראל באסתר ובכל חושבנ"פ יהודים ע"ש יהודה (צ"ר פי' נח) דנקרא ע"ש אודה את ה' שזהו שורש המכוון דכל ישראל. וכל החכמות דחושבנ"פ להגיע מזה להודות ולהלל לשמו ית'. אלא שחושבנ"כ ובכתובים נתפרש השם הוי"ה ככתבו ובנוסח על הגסים שהוא דברים שבע"פ דזה שמי לעלם כתיב ע"כ אומרים לשמך הגדול ולא בצינוי האדנות. כי עיקר ההודאה שהוא תכלית המכוון בפעל ה'. אינו אלא לשם הוי"ה צ"ה להכיר אמתותו ית' צלי לבושים ומאומים ומסכים. ואע"פ שאין הכרה ברורה צוה בעוה"ז מ"מ ההודאה הוא רק כלפי מדת אמתותו ית' דע"כ נקרא יהודה כולו ע"ש הוי"ה (סוטה י:) ובהוספת הד' הרומו לכנס"י כמאז"ל (צ"ר ר"פ עא) דבכ"מ דלים בישראל מדבר שהם מונים ללבנה דלית לה מגרמה כלום רק עתידים להתחדש כמותה כשמקבלים מהש"י ואז נעשה מד' ה' בתר דקבילת עובדה כידוע. וזה טעם מ"ש בהנהות

כא

כבר נגמר התגלות כל קומה השלימה
דמושב"פ והאירה בנפשות דבני להיות
מקורם ושרשם חקוע ואחוז בדמושב"פ ג"כ
בהתגלות. וממילא גם הגופות המלבישים
הנפשות שהם דוגמת אלויות הכתב הם
מקבילות לאלויות הדמושב"פ וזאת גם
הדמושב"פ בהתלבשות גופני בעוה"ז וע"כ
ניתנה לכתוב ג"כ. וממילא מאז והלאה גם
קדושת ימי החנוכה שהוא הארת הדמושב"פ
בתלבשה ההארה גם בנף. וע"כ התחילו
דורות אחרונים לנהוג שמחה גופנית וסעודות
ג"כ והע"פ שאין נביאים בני נביאים הם
דכבר הגיעה ההארה להיות מורגשת בפעל
בנף ג"כ מאחר שהוא המלבוש וכלי הקיבול
להאור דמושב"פ. ומ"ש המנג לאכול מאכלי
חלב הוא דוגמת מנהג מאכלי חלב בשבועות
בקבלת תושב"כ כי החלב יונקים משדי האם
ועיקר קבלת התורה הוא להכיר טותן התורה
ית"ש שממנו יונק הכל. ועד"ז בחנוכה
בדמושב"פ העיקר הוא הכרת היניקה מאם
הבנים כמ"ל :

[נו] ענין מלות נר חנוכה לזכר גם דחנוכה
ובאמת עיקר הגם הי' הלתם
משמד היונים והגם דשמן זה הי' אח"כ ענין
בפ"ע דלכאורה אין לו שייכות לגוף ישועה
ההלה שהוא העיקר. ובנוסף על הגסים לא
נ' כלל גם זה שהי' בשמן רק דאח"כ באו כו'
והדליקו נרות. אבל כל ישועה שנקבע ממנה
זכר לדורות היינו שכבר נשעו הנפשות דישראל
באורו ענין שהי' להם איזה חסרון מה דמחמתו
הי' הגזירות והצרות מקודם דהכל במשפט.
וכשנתעוררו בני לחקן לאורו התכרון בלבבם
אז נשעו מהצרה. וכאשר תיקנו לגמרי אותו
ענין עד האורש של כללות כנס"י בענין שמהיום
והלאה כל נפשות דבני הם מתוקנים בפרט
זה אז נקבעה ישועה זו זכר לדורות. וקבעו
איה

ג"כ ללא למספר ולא להתנאה דהיינו מניעת
לער מנוף עכ"פ דמאחר שהנפש מלובשת בנף
לב שמה ייטיב גהה וגם הגוף מרגיש בשמחת
הנפש. וחכמת אדם תאיר פניו והחכמה תעוז
לחכם ומסירה עכ"פ האער והעיגוי מהגוף
ג"כ מיד. אף שאין הגוף עצמו מרגיש עדיין
ההנאה בגופניות מ"מ מרגיש מיהת הנאה
הנפש מזד טפילתו לה. וכל הנפשות דישראל
הם מאותיות התורה כידוע דאורייתא וישראל
חד. וכמו שהדמושב"כ מלובשת בלבוש גופני
של הכתב כן הוא התלבשות הנפשות דבני
בגופות. כל גוף מקביל ומכוון לאור אותו
הנפש שהוא נגד איזה אור או חלק אור מיוחד
בדמושב"כ. והדמושב"פ אינה תורה אחרת
כלל ח"ו רק היא פירוש הדמושב"כ וכולה
רמוזה בדמושב"כ ומיוחדת בה. וכל זמן שלא
ניתנה לכתוב דמושב"פ היינו כי לא נתעלמה
עדיין בנפש בגילוי גמור בענין שהי' שורש
הנפש כולו מאור הדמושב"פ המתלבשת בתוך
הגוף. כי עד שנחתם התלמוד לא הי' עדיין
דמושב"פ על שלימותה בהתגלות כולה בעוה"ז.
וע"כ הי' אז כל שרשי הנפשות דישראל כפי
התגלותם והתלבשותם בגופות רק בדמושב"כ
ולא הי' עדיין התלבשות גופני לדמושב"פ
בעוה"ז וע"כ לא ניתנה לכתוב. ובחתימת
התלמוד אז נשלם כל הדמושב"פ וכמו
דדמושב"כ כתיבא ומנחא כן דמושב"פ אחר
חתימת התלמוד בו כלול כל דמושב"פ וכל
מה שחידשו חכמי הדורות אחר התלמוד הכל
מה שהוסיפו בפלפולם וחכמתם מתוך התלמוד
והכל רמוז בו [וכן בכל ס' דאגדתא מרז"ל
שכולם נסדרו עוד לפני התלמוד וכן הושר
כתיבתם עוד מקודם] וע"כ אז הושר כתיבת
דמושב"פ כמ"ש במק"א דמ' דכמה דוכתי
דבחתימת התלמוד אז התחילו לכתוב ג"כ
[ועי' בהקדמת ס' ע"ח על משניות] כי אז